Landbruksdirektoratet
Eanandoallodirektoráhtta

[redacted]

Vår dato: 03.07.2026
Vår referanse: [redacted]
Deres dato:
Deres referanse:

Endelig vedtak - klage over seterutvisning i Setningen og Atnedalen statsallmenning

Sammendrag: Klagen tas ikke til følge. Sollia fjellstyres vedtak i sak 16/2025 stadfestes.

Landbruksdirektoratet har fått oversendt klage på Sollia fjellstyres vedtak 18. juni 2025 i sak 16/2025 om utvisning av areal til seter i Setningen og Atnedalen statsallmenning.

[redacted] kommune, har fått utvist areal til seter ved [redacted] i Setningen og Atnedalen statsallmenning. Den konkrete utstrekningen av seterarealet skal beskrives i en egen utvisningsforretning holdt av fjellstyret. [redacted] klagde på vedtaket 6. juli 2025.

Saken ble oversendt fra Statskog SF til Landbruksdirektoratet 17. september 2025.

1. Sakens bakgrunn

[redacted] søkte Sollia fjellstyre om å få utvist seter i Setningen og Atnedalen statsallmenning ve[redacted] 19. april 2024. Dere driver [redacted] hvor det er [redacted]produksjon og oppfôring a[redacted]. Gården har [redacted] dekar fulldyrka jord, i tillegg til [redacted] dekar leid jord. [redacted] opplyser at setring og bruk av utmark er en grunnleggende forutsetning for fremtidig stabil produksjon på gården. Fram til sommeren 2024 hadde [redacted] avtale om setring på [redacted]. [redacted] søkte i utgangspunktet om å få tildelt et areal hvor [redacted] kunne bygge opp en egen seter fra bunnen av, men på befaring med fjellstyret [redacted] muntlig at dere heller ønsker å overta [redacted] [redacted] på Øverdalsetra.

Setra [redacted] har tidligere ligget til gårde[redacted] i Øverdalen. Denne setra har også en privat del av setervollen på yttersiden av statsallmenningen. Seterhusene ligger i hovedsak innenfor statsallmenningen.

Landbruksdirektoratet
Org.nr: NO 981 544 315 MVA
www.landbruksdirektoratet.no
postmottak@landbruksdirektoratet.no

Postadresse
Postboks 56
7701 Steinkjer, Norway
Telefon: +47 78 60 60 00

Besøksadresse
Innspurten 11d, 0663 Oslo
Løkkeveien 111-0301, 9510 Alta
Skolegata 22, 7713 Steinkjer

Den delen av setervollen som ligger i statsallmenningen ble erklært falt i det fri av Sollia fjellstyre i vedtak av 14. november 1995. Fjellstyret sendte rekommandert brev med melding om vedtak til eieren i 1996. Fjellstyret ba så Statskog om å utstede erklæring om å ha husene stående, jf. seterforskriften[1] § 13. Statskog henvendte seg til daværende [redacted], i 1997 med spørsmål om ytterligere opplysninger om husene. Henvendelsen ble ikke besvart og heller ikke fulgt opp videre av Statskog[redacted] overtok gårde[redacted] på slutten av 1990-tallet. [redacted] har brukt setra gnr. [redacted] i den tro at [redacted] fortsatt hadde en slik rett, og både seterhus og -voll er godt vedlikeholdt.

Status per 2025 er at setervollen på gnr[redacted] er falt i det fri, jf. fjellstyrets vedtak fra 1995, men det er ikke tinglyst erklæring om rett til å ha husene stående på seter som er falt i det fri, jf. seterforskriften § 14. Fjellstyret skriver i sitt saksfremlegg at vedtaket fra 1995 om frifall ligger fast, men at fjellstyret per nå kun kan utvise setervollen uten å fatte vedtak om husene ettersom statusen for disse er uklar. Fjellstyret mener det er mer hensiktsmessig å utvise et nytt areal for seter i denne saken enn å anlegge en ny seter på setervollen mellom fritidsbebyggelsen p[redacted].

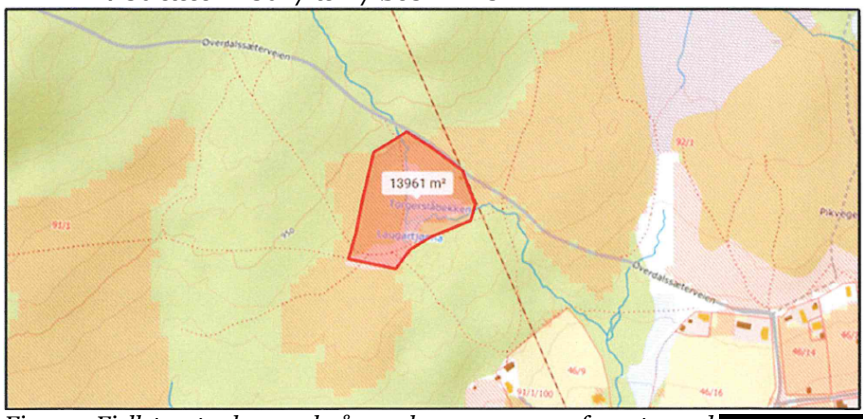
I møtebehandlingen av saken ble det påpekt at siden saken om frifall fra 1995 ikke har blitt fulgt opp, mener fjellstyret at det er behov for å vurdere saken på nytt. Fjellstyret mener dette vil være rimelig overfor nåværende eier som da får anledning til å klage på vedtaket. På bakgrunn av dette ble det fattet følgende vedtak av Sollia fjellstyre i sak 16/2025:

> «**Vedtak**
> Med hjemmel i Fjellovens §18 og forskrift om seter og tilleggsjord m.m i statsallmenning § 6 fatter Sollia Fjellstyre følgende vedtak:
>
> 1. [redacted] tildeles areal for seter i Setningen og Atnedalen statsallmenning ve[redacted] (jamfør vedlagt kartutsnitt).
> 2. Den eksakte utstrekningen av seterarealet med vilkår skal beskrives i en egen utvisningsforretning som fjellstyret tar ansvar for og senere sender Statskog SF.
> 3. Tillatelsen forutsetter [redacted].
> 4. Det gis tillatelse til å oppføre fjøs og seterstue. Nærmere vilkår for dette settes i utvisningsforretningen.
> 5. Utvisningsforretningen skal gjennomføres i løpet av barmarkssesongen 2025.
> 6. Det gis en frist på 5 år for å sette i gang tiltaket. Etter fem år frafaller retten og det må eventuelt søkes på nytt.
> 7. Hvis behovet for seter opphører så faller denne retten bort etter 20 år jamfør fjellovens § 22.
> 8. Dersom [redacted]år utvist nytt areal jf. beskrivelsen til saksinnstilling forutsetter dette at status på setra [redacted] vurderes på nytt
> 9. [redacted] orienteres om at seter [redacted] vurderes på nytt. [redacted] kan da velge å avvente med iverksetting av ny seter dersom de ønsker det frem til vurdering av et nytt frifallsvedtak er avklart

[1] FOR-1984-06-22-1302 Forskrift om seter og tilleggsjord m.m. i statsallmenning

10. Fjellstyret skal ikke forskuttere sakens utfall, men dersom seter nr. [redacted] blir vedtatt falt i det fri på nytt, bør setra lyses ut

Vedtatt med 7 av 7 stemmer»

Figur 1: Fjellstyrets eksempel på areal som egner seg for seter ved [redacted]

Vi viser ellers til møtebok 18. juni 2025 fra Sollia fjellstyre for ytterligere opplysninger om sakens bakgrunn.

1.1. Deres klage

[redacted] klagde på Sollia fjellstyres vedtak i brev av 6. juli 2025, hvor [redacted] påpeker at saken om utvisning av seterareal ti[redacted] ikke har vært på høring hos Statskog SF og regional kulturminnestyresmakt slik det kreves etter seterforskriften § 7. Dere mener at dette er en saksbehandlingsfeil.

[redacted] anfører også at saksbehandler og leder av fjellstyret har holdt tilbake opplysninger overfor fjellstyret i saksbehandlingen, og at tilbakeholdelse av disse opplysningene har hatt avgjørende betydning for vedtaket. [redacted] viser til dokumentasjon dere har fått tilsendt fra Statskog på at de anså saken om frifall av setra [redacted] for gården [redacted] i 1995 som avsluttet. Under dialogmøte med saksbehandler og leder av fjellstyret i desember 2024 ble det snakket om denne dokumentasjonen, men den ble ifølge [redacted] ikke fremvist eller vedlagt da fjellstyret behandlet saken 18. juni 2025.

Videre anfører dere at innkallingen og protokollen ikke samsvarer. Det vises til at følgende setning mangler i protokollen: «Når Fjellstyret i denne sakens anledning undersøkte status på [redacted] så ble det opplyst at nåværende bruker nylig hadde fått lovnad av Statskog om å få ordnet det formelle rundt erklæringen jamfør Fjellstyrets vedtak i 1995.»

[redacted] mener Sollia fjellstyre har fattet et vedtak som går imot regelverkets intensjon, samt Statskogs ønske om at eksisterende setre blir benyttet fremfor utvisning av nytt seterareal. På bakgrunn av disse anførslene mener dere at setra [redacted] skal tildeles [redacted] som er aktive [redacted]produsenter med et behov for ei seter.

I e-post 16. august 2025 sendte [redacted] inn en rettelse til saksbehandlers fremstilling av klagen. [redacted] poengterer at dere aldri har sagt eller skrevet at [redacted] ikke er en landbrukseiendom, men at det ikke er drift fra eiendommen. [redacted] viser til at utleie av seter og jord ikke oppfyller kriteriene for at en seter er «i bruk». Dette er derimot en indikasjon på at eiendommen ikke har behov for seter ifølge dere.

Vi viser til klagen og tilleggsmerknader i sin helhet.

1.2. Klage fra andre [redacted] i Øverdalen

[redacted] klagde også på Sollia fjellstyres vedtak i brev av 8. juli 2025. I hovedsak anføres det at det ikke er ønskelig at det utvises ny seter til en gård utenfor Øverdalkretsen, og at vedtaket truer eksisterende beiterettigheter.

Mer konkret går anførslene i klagen ut på følgende:

- Øverdalsveien er privat og det er ikke avklart veirett, noe de mener kan føre til ekspropriasjon.
- Det nye seterområdet grenser til privat beite (Øverdalssameiet) uten at det er vurdert hvordan beitedyr skal holdes unna.
- Det er ikke foretatt beitekartlegging. De mener det ikke er nok beite til en ny besetning.
- [redacted]rykter at ny seterdrift vil fortrenge eksisterende og fremtidig drift fra Øverdalsgårdene.
- De mener fjellstyret har gått fram i feil rekkefølge og uten tilstrekkelig hensyn til lokale rettigheter.

Vi viser til klagen i sin helhet.

1.3. Fjellstyrets behandling av klagene

Sollia fjellstyre behandlet klagene i møte 19. august 2025 (sak 19/2025). Når det gjelder [redacted] klage viser fjellstyret til at det har blitt gjennomført høring hos både Statskog og kulturminneavdelingen i Innlandet før det ble fattet vedtak i saken. Videre skriver fjellstyret at de hele tiden har vært opplyst om at setra [redacted] ble vedtatt falt i det fri i 1995 og at dette også er beskrevet i saksfremlegget til vedtaket. Fjellstyret peker på at en søker ikke kan kreve å få utvist en spesifikk seter/område til seg. Ved vurdering av tildeling av seter skal fjellstyret vurdere helheten i allmenningen.

Når det gjelder klagen fra andre gårdbrukere i [redacted] viser fjellstyret til at deres kompetanse følger allmenningens utstrekning og at fjellstyret ikke skal vurdere utenforliggende forhold i sin saksbehandling. De peker på at retten til seter og påfølgende utmarksbeite kun gjelder i statsallmenningen og at det er den enkelte dyreeiers plikt å påse at deres dyr beiter i et område de har beiterett. Det henvises til grannegjerdeloven § 7 og behov for gjerde. Videre vises det til fjellstyrets beitevedtekter som regulerer beitebruken i statsallmenningen.

Ifølge fjellstyret inneholder ingen av klagene nye momenter som tilsier at fjellstyret skal omgjøre vedtaket. Sollia fjellstyre opprettholdt sitt vedtak i sak 16/2025, og oversendte saken til Landbruksdirektoratet, via Statskog, for endelig klagebehandling.

1.4. Statskogs oversendelse av klagen

Statskog oversendte saken til Landbruksdirektoratet 17. september 2025. Statskog skriver at fjellstyret må utøve skjønn i en sak som denne. Statskog har ingen merknader til skjønnsutøvelsen, fjellstyrets begrunnelse eller konklusjon.

2. Landbruksdirektoratet bemerker

Fjelloven regulerer forvaltningen av statsallmenningene og grunneierrettigheter som

beite, seterdrift, jakt og fiske. Fjellstyrets vedtak kan påklages til Landbruksdirektoratet, jf. fjelloven § 10 andre ledd, jf. forskrift om delegering etter fjelloven § 2 andre ledd. Det følger også av seteforskriften § 26 fjerde ledd at Landbruksdirektoratet er klageinstans for vedtaket fjellstyret har fattet i medhold av seterforskriften.

Etter forvaltningsloven (fvl.) § 34 kan Landbruksdirektoratet som klageinstans prøve alle sider av saken og ta hensyn til nye omstendigheter. Videre skal Landbruksdirektoratet vurdere de synspunkter klageren kommer med, og sørge for at saken er så godt opplyst som mulig før det treffes vedtak, jf. fvl. § 33 femte ledd. Som klageinstans kan Landbruksdirektoratet selv fatte nytt vedtak i saken eller oppheve vedtaket og sende saken tilbake til underinstansen til helt eller delvis ny behandling, jf. fvl. § 34 siste ledd.

2.1. Vurdering av vilkårene for å behandle klagene

Vedtak fattet etter fjelloven med tilhørende forskrifter kan bare påklages av en part eller annen med rettslig klageinteresse, jf. fvl. § 28 første ledd. Dersom den som klager mangler slik tilknytning til saken, skal klagen avvises.

Begge klagene er innsendt innen klagefristen på tre uker. Dere er part i saken. Det er dermed på det rene at vilkårene for å behandle deres klage er oppfylt.

[redacted] er ikke parter i saken. Vi må dermed ta stilling til om de har rettslig klageinteresse i saken, jf. fvl. § 28 første ledd første punktum. Det fremgår av lovens forarbeider at «rettslig klageinteresse» har tilsvarende innhold som «rettslig interesse» i den tidligere tvistemålsloven § 54.[2] Etter tvisteloven § 1-3 nr. 2 må den som reiser saken påvise et reelt behov for å få kravet avgjort. Dette avgjøres ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partens tilknytning til det, jf. andre punktum.

I juridisk litteratur er det uttalt at man må ha «en viss tilknytning til saken» for å ha rettslig klageinteresse. Videre at «vedtaket må ikke nødvendigvis ha rettslige konsekvenser for klageren. Det er tilstrekkelig at hans interesse har slik art og styrke at det er rimelig å gi ham et rettskrav på å gå vedtaket overprøvd.»[3]

[redacted] grunneierlag og har alle seter i nærheten av området hvor fjellstyret har utvist areal til ny seter. På bakgrunn av opplysninger i saken, legger Landbruksdirektoratet til grunn a[redacted] også har allmenningsrett, jf. fjelloven[4] § 2, i tillegg til å ha seter i kraft av privat eiendomsrett i [redacted]

Vurderingstemaet er om [redacted] faktisk eller rettslig berøres av vedtaket om å utvise areal til ny seter til dere ved [redacted] i Setningen og Atnedalen statsallmenning.

Det er på det rene at [redacted] har allmenningsrett, jf. fjelloven § 2. [redacted] har dermed også beiterett i Setningen og Atnedalen statsallmenning til så stor buska[redacted] kan vinterfø på eiendommen [redacted], jf. fjelloven § 15 og seterforskriften[5] § 4. Dette er en rett [redacted] har, uavhengig av at [redacted] har fått utvist areal til seter. Det at flere dyr kan/skal beite

[2] Ot.prp.nr.38 (1964-1965) s. 98-99.
[3] Eckhoff/Smith, Forvaltningsrett (9. utg. 2010) s. 314
[4] LOV-1975-06-06-31 Lov om utnytting av rettar og lunnende m.m. i statsallmenningane (fjellova)
[5] FOR-1984-06-22-1302 Forskrift om seter og tilleggsjord m.m. i statsallmenning (seterforskriften)

på det samme arealet som dyrene til [redacted] er dermed ikke en konsekvens av fjellstyrets vedtak. Landbruksdirektoratets vurdering er derfor at fjellstyrets vedtak ikke vil berøre [redacted] rettslig eller faktisk i tilstrekkelig grad til at de har rettslig klageinteresse.

Det at [redacted] dyr kan gå over på privat eiendom eller at fjellstyrets vedtak forutsetter at det inngås avtale etc. om veirett til privat vei, er ikke relevant for vurderingen av rettslig klageinteresse.

Landbruksdirektoratet har kommet til at [redacted] ikke har rettslig klageinteresse i saken, jf. fvl. § 28 første ledd første punktum.

2.2. Vurdering etter fjelloven

2.2.1. Om frifall av seter og rett til å ha hus stående

Landbruksdirektoratet påpeker innledningsvis at den eller de som søker om å få utvist areal til seter, ikke har krav på å få utvist et konkret areal/seter. Når de formelle vilkårene om fremlegging av saken for Statskog og regional kulturmyndighet er oppfylt, samt at behovet for seter er dokumentert, har fjellstyret den skjønnsmessige adgangen til å utvise areal til seter. Fjellstyret skal gjøre en helhetsvurdering og skal legge til grunn «ein rasjonell bruk av ressursane i statsallmenningane, slik det er naturleg etter tida og tilhøva», jf. seterforskriften § 1.

Vi gjør også oppmerksom på at fjellstyret kun har myndighet til å fatte vedtak om utvisning av areal til seter, altså selve setervollen. De husene som eventuelt står på en setervoll er i privatrettslig eie, og fjellstyret kan ikke fatte vedtak om at noen andre skal få bruke disse. Når vilkårene i § 22 er oppfylt, kan fjellstyret fatte vedtak om at en seter har falt i det fri. På samme måte som ved utvisning, vil et vedtak om frifall kun gjelde arealet. Det er setervollen som har falt i det fri, ikke husene.

Fjellstyret kan utvise en frifalt seter til en annen eiendom som trenger seter når bruksutøvelsen i allmenningen er best tjent med det, jf. seterforskriften § 12 andre ledd og seterrundskrivet[6] punkt 6.1. Det er imidlertid ingen som har krav på å få utvist en seter som har falt i det fri. Dersom slik utvisning finner sted, skal fjellstyret gjøre vedtak om at den forrige seterbrukeren skal fjerne husene om han ikke innen en viss tid overfører de til den nye brukeren, jf. seterforskriften § 12 tredje ledd. En avtale om overføring av husene er en privatrettslig avtale mellom gammel og ny bruker av setra som fjellstyret ikke kan pålegge gjennomført.

Dersom en frifalt seter ikke blir utvist til en annen eiendom med bruksrett, kan Statskog gi tillatelse i inntil 10 år[7] av gangen til å ha hus eller anlegg stående uten vederlag til bruk for seg om fjellstyret samtykker, jf. seterforskriften § 13. I seterforskriften § 14 står det «Får seterbrukaren ha husa ståande skriv Statskog SF ut eit eige dokument som blir tinglyst på allmenningen sitt blad i grunnboka». En slik tinglyst erklæring vil blant annet ivareta seterbrukerens rettsvern og er en sikkerhet for at hen får ha husene stående på setervollen selv om den ikke er utvist til gården lenger. En rett til å ha husene stående på setra blir ikke mer «gyldig» av at retten er tinglyst.

---

[6] Rundskriv M-1/2016

[7] Tidsavgrensningen på 10 år ble innført ved forskriftsendring i 2009. Før 2009 var det ingen slik tidsavgrensning.

I denne saken ble det fattet vedtak om at setr[redacted] hadde falt i det fri 14. september 1995. Landbruksdirektoratet legger dette til grunn. Det er på det rene at det ikke ble tinglyst en erklæring om å få ha husene stående på [redacted] etter at den falt i det fri i 1995. Det er også på det rene at husene har fått stå på setervollen i ca. 30 år etter at det ble fattet vedtak om frifall. Landbruksdirektoratet går ikke nærmere inn på dette da vi mener at det ikke har betydning for saken. Mangel av en slik erklæring vil ikke gi andre som søker fjellstyret om å få utvist seter noen større rett til arealet hvor husene står. Om det er tinglyst en erklæring om rett til å ha husene stående på [redacted] eller ikke, har ingen betydning for spørsmålet om hvor dere skal få utvist areal til seter.

2.2.2. Utvisning av areal til seter

Det følger av fjelloven § 18 første ledd at «Jordbrukar med beiterett i statsallmenning som godtgjer at det trengst seter til drift av garden hans, kan få utvist slik seter, anten åleine eller saman med andre beiterettshavarar.» I bestemmelsens andre ledd andre punktum står det at «Det er eit vilkår at utvising kan skje utan vesentleg skade for anna bruksutnytting i allmenningen eller for skogen, og at det heller ikkje vil vere til hinder for ei føremålstenleg inndeling og utnytting av beitet.» Det er nærmere bestemmelser om utvisning av seter i seterforskriften § 6. Seterforskriften § 6 andre ledd lyder som følger: «Det er eit krav at behovet for seter blir dokumentert. Dette kan til dømes gjerast ved å leggje fram ei driftsplan.»

Det er på det rene at [redacted] som drivere av [redacted] har behov for seter. Dette er ikke omtvistet i saken, og Landbruksdirektoratet legger til grunn at behovet for seter er godtgjort, jf. fjelloven § 18 første ledd, jf. seterforskriften § 6 andre ledd.

Det omtvistede i saken er hvilket areal [redacted] skal få utvist seter til. Dere har opprinnelig søkt om å få utvist et nytt areal hvor dere kan bygge opp en egen seter fra bunnen av, men dette ble senere endret til at dere ønsker å overta [redacted] på Øverdalsetra.

Spørsmålet er om fjellstyrets utvisning av det konkrete arealet til seter er «utan vesentleg skade for anna bruksutnytting i allmenningen eller for skogen» og/eller ikke er «til hinder for ei føremålstenleg inndeling og utnytting av beitet», jf. fjelloven § 18 andre ledd andre punktum.

Ordlyden «uten vesentlig skade» taler for at det ikke er et krav at utvisningen er helt uten skade for annen bruksutnyttelse i allmenningen eller for skogen, men skaden må ikke være vesentlig. På bakgrunn av sakens opplysninger er Landbruksdirektoratets vurdering er at Sollia fjellstyres utvisning av areal til ny seter til dere ved [redacted] i Setningen og Atnedalen statsallmenning er gjort «utan vesentlig skade», jf. fjelloven § 18.

I forarbeidene til § 18 står det at «vilkåret [...] om at utvising ikkje må vere til hinder for ei føremålstenleg inndeling og utnytting av beitet tek vel helst sikte på utvising av tilleggsjord og kunne vel i og for seg gå ut når paragrafen ver endra til å berre gjelde utvisning av seter. Men det kan vere at fjellstyret treng heimel for å nekte utvising også av seter i dei tilfelle der slik utvising til dømes ville kome i strid med planar om fellesseter. Ein har difor funne det rettast å halde på dette vilkåret også når det gjeld utvisning av seter».[8]

[8] Ot.prp. nr. 32 (1973-1974) s. 46.

Forarbeidene viser til at dette vilkåret tar sikte på å gi fjellstyret hjemmel til å nekte utvisning av seter i de tilfellene hvor det vil kunne komme i strid med planer om fellesseter. Landbruksdirektoratets vurdering er at dette ikke er relevant i denne saken, og mener derfor at utvisningen av det aktuelle arealet til dere ikke er til hinder for en formålstjenlig inndeling og utnyttelse av beitet.

Landbruksdirektoratet vurderer forholdene slik at utvisningen av areal til seter som fjellstyret har gjort i vedtak 16/2025 har blitt gjort «utan vesentleg skade for anna bruksutnytting i allmenningen eller for skogen» og/eller ikke er «til hinder for ei føremålstenleg inndeling og utnytting av beitet», jf. fjelloven § 18 andre ledd andre punktum.

Seterforskriften er hjemlet i fjelloven. I forarbeidene til fjelloven § 10, som blant annet gjelder klageinstansens kompetanse, er det klart forutsatt at utgangspunktet er at klageinstansen skal være tilbakeholden med å overprøve fjellstyrets skjønnsutøvelse, jf. Ot.prp. nr. 32 (1973-1974) på s. 42 hvor det står at det skal utøves varsomhet med omgjøringsretten: «Lovutkastet byggjer på føresetnaden om at fjellstyret som før skal ha den reelle råderetten i eigne saker, og omgjeringsretten etter § 10 må ikkje brukast på ein slik måte at føresetnaden om dette vert skipla».

Landbruksdirektoratet er derfor tilbakeholden med å overprøve Sollia fjellstyres konkrete skjønnsutøvelse når det gjelder vurderingen av hvilket areal som utvises. Direktoratet må likevel vurdere om skjønnsutøvelsen til fjellstyret er forsvarlig, om det er tatt utenforliggende hensyn eller om det foreligger usaklig forskjellsbehandling[9].

I Sollia fjellstyres vedtak i sak 16/2025 er den skjønnsmessige behovsvurderingen etter vår vurdering gjort på en forsvarlig måte. Fjellstyret mener at en utvisning av [redacted] vil kunne føre til en uhensiktsmessig løsning sammenliknet med å utvise et nytt areal for seter til dere. Fjellstyret vurderer videre at så lenge arealet på oversiden av [redacted] er godt egnet for seter, anses dette som en helhetlig bedre løsning for alle parter. Landbruksdirektoratet kan ikke se at fjellstyret har tatt usaklige eller utenforliggende hensyn i sin vurdering. Det er etter dette ikke grunnlag for å overprøve fjellstyrets skjønnsutøvelse.

Dere har anført i klagen at [redacted] burde fått tildelt setra [redacted] fordi dette er i tråd med Statskogs og Landbruks- og matdepartementets føringer om gjenbruk av eksisterende setre. Landbruksdirektoratet kan heller ikke her se at fjellstyret har tatt usaklige eller utenforliggende hensyn i sin vurdering.

2.2.3. Anførsler om saksbehandlingsfeil

[redacted] har anført i klagen at det ikke har blitt gjennomført høringer i medhold av seterforskriften § 7 og at fjellstyret har unnlatt å legge frem dokumentasjon som viser at setra [redacted] har falt i det fri. Sollia fjellstyre har i sin klagebehandling redegjort for at saken har vært lagt fram for både Statskog og kulturminneavdelingen i Innlandet fylke slik det kreves etter seterforskriften § 7. Det er også redegjort for at fjellstyret har vært opplyst om frifallsvedtaket for setra [redacted] i 1995 før det ble fattet vedtak i denne saken. Landbruksdirektoratet legger disse opplysningene til grunn. Vår vurdering er dermed at det ikke foreligger saksbehandlingsfeil.

[9] Jf. den ulovfestete myndighetsmisbrukslæren.

3. Vedtak: Landbruksdirektoratet tar ikke klagen til følge. Sollia fjellstyres vedtak i sak 16/2025 stadfestes. Klage fra [redacted] avvises.

Dette innebærer at [redacted] i Stor-Elvdal kommune, tildeles areal for seter i Setningen og Atnedalen statsallmenning ved [redacted]. Det vises til fjellstyrets vedtak i sin helhet. For øvrig bemerkes at fjellstyrets vedtak punkt 8-10 er å anse som informasjon.

Landbruksdirektoratets stadfestelse av Sollia fjellstyres vedtak er et endelig vedtak som ikke kan påklages, jf. fvl. § 28 tredje ledd første punktum.

Landbruksdirektoratets vedtak om avvisning av klagen fra [redacted] kan påklages til Landbruks- og matdepartementet, jf. fvl. § 28 tredje ledd andre punktum. Klagefristen er tre uker fra du/dere har blitt kjent med vedtaket. En eventuell klage skal sendes til Landbruksdirektoratet.

Vi beklager den lange saksbehandlingstiden.

Med hilsen
for Landbruksdirektoratet

Aud-Ingrid Krefting

Kristine Hovind Bøhnsdalen
Seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent og trenger derfor ingen signatur.

Mottakere:

[redacted]

Kopi til:

[redacted]

Sollia Fjellstyre 2477 Sollia

[redacted]

Statskog Sf Postboks 63 Sentrum 7801 Namsos

[redacted]